
Stopy mizí v mlze

...

Šok se ještě zvýšil, když se jeden z ošuntěle oblečených mužů v boxu lorda Palmerstona přehoupal přes hrazení a rozběhl se tam, kam vikář ukazoval.

K vikářovu křiku se připojil ženský. A další. Vpředu plukovník Trask otevřel svůj box. Levou rukou si podepřel pravou zavěšenou na pásce a vyšel ven, aby prozkoumal zdroj toho poprasku. Pohled na hrdinovu šarlatovou uniformu pobídl další gentlemany, aby ho následovali.

„Bůh nás ochraňuj!“ zvolal jeden z nich.

„Krev! Po celé podlaze je krev!“ vykřikl jiný.

Za neustálého křiku se všichni shromáždění rozprchli dvěma směry: dopředu, aby zjistili, co se stalo, nebo k východu v zadní části. Uvaděčku Agnes by málem ušlapali, kdyby ji farní správce neodtáhl stranou.

„Krev!“

„Jděte mi z cesty!“

Když se vikář vrhl k lady Cosgroveové, přišlápl si lem roucha a upadl. Ten ošuntěle oblečený muž, který vyskočil z lavice lorda Palmerstona, ho zachytil právě včas a podepřel ho, než se stačil svalit do rudé tekutiny rozlévající se po podlaze.

Druhý špatně oděný muž teď otevřel branku do boxu lorda Palmerstona a postavil se do cesty některým z těch, kteří se prodírali dopředu.

Zvedl odznak a křikl: „Jsem detektiv inspektor ze Scotland Yardu! Uklidněte se! Vraťte se na místa!“

Detektiv ze Scotland Yardu? Kongregace reagovala šokem. Tady v našem středu? V Mayfairu? V kostele svatého Jakuba?

Panika zesílila.

„Bráníte mi v cestě!“ varoval jeden gentleman druhého a hrozil mu holí.

„Stát!“ zařval inspektor a zvedl odznak výš. „Vraťte se do svých lavic! Uklidněte se, než se někomu něco stane!“

„Než se *ještě někomu* něco stane,“ opravil ho jeden lord a řekl druhému: „Jděte mi z cesty!“

Plukovník Trask se vrátil do svého boxu a postavil se na lavici. Už tak dost vysoký se teď tyčil nad shromážděním.

„Poslouchejte mě!“ zvolal velitelským tónem, jakého byl schopný jen muž, který stavěl železnice, a důstojník, jenž se právě vrátil z Krymu. „Vy! A myslím *vás*, pane! Všichni sednout! Udělejte, o co ten inspektor žádá, a vraťte se do svých lavic!“

Zmatek neustával.

„K čertu!“ zařval plukovník Trask.

To upoutalo jejich pozornost. Byla to největší obscénnost, jakou kdy kdo u svatého Jakuba slyšel.

„Zatraceně, udělejte, co jsem řekl!“

Tohle slovo zmrazilo všechny v šoku. Některé vznešené dámy takové výrazy nejspíš v životě neslyšely. Ústa otevřená. Oči vytřeštěné. Jedna žena omdlela.

„Čím dřív nastolíme pořádek, tím dřív budeme znát odpovědi! Copak nechcete vědět, co se tam stalo?“

Apel na jejich zvědavost spolu s dopadem jazyka plukovníka Traska je přesvědčil, aby se vrátili do lavic.

Inspektor, stejně vysoký jako plukovník, následoval jeho příkladu a vystoupil na lavici. Jeho irský přízvuk upoutal stejnou pozornost jako odznak.

„Jsem inspektor Ryan! Ten muž, co mluví s vikářem, je detektiv seržant Becker!“

Další detektiv!

V Ryanově hlase bylo slyšet náznak bolesti. Levou ruku si tiskl na podbřišek, jako by přemáhal nějaké zranění. „Zůstaňte, kde jste! Musíme si s každým z vás promluvit pro případ, že jste si všimli něčeho, co by nám mohlo pomoci!“

* * *

Becker podepřel vikáře a pak se obrátil ke kaluži rudé tekutiny před boxem se závěsy. Obešel ji, vrátil se k lavici lorda Palmerstona a znovu se přehoupl přes hrazení. Železné kroužky zaskřípaly o tyč, když odtáhl závěs stranou

a nahlédl do vedlejšího boxu.

Před očima tolika lidí se Becker usilovně snažil nedat na sobě znát žádnou reakci. Po událostech před sedmi týdny původně předpokládal, že ho už nic nemůže vyvést z míry.

Ta černě oděná žena, kterou viděl vstupovat do boxu, ležela na podlaze. Nebo spíš žena dříve oděná v černém. Teď byly její šaty nasáklé rudou krví, která okolo ní vytvořila kaluž. V pravé ruce svírala lístek s černou obrubou. Ten a černá obálka na sobě také měly skvrny od krve. Hlavu měla zakloněnou tak daleko dozadu, že její tvář pod závojem hleděla skoro přímo za ni. Hrdlo měla proříznuté tak hluboko, že Becker viděl pátěř.

Po pěti letech v uniformě strážníka skoro sáhl po řehtačce, kterou by měl normálně pověšenou na opasku. Byl připravený ji rozložit, vyběhnout z kostela a roztočit ji. Konec rotujícího plátku opakovaně narážel na zub v držadle, což vytvářelo zvuk dost silný na to, aby ho slyšeli další konstáblové na čtvrt míle daleko.

On už však samozřejmě žádnou řehtačku ani jinou výstroj na opasku neměl. Teď byl detektiv seržant, na sobě měl civilní šaty a jeho povinností bylo ujmout se vyšetřování, stejně jako přivolat pomoc.

Vycítil, že vedle něho někdo stojí, obrátil se a uviděl vikáře, který vstoupil do boxu lorda Palmerstona a jehož tváře ztratily barvu, když spatřil, co leží za přepážkou.

Vikářovi se podlomila kolena. Becker ho popadl a posadil na jednu lavici.

Vedle Beckera stál ještě někdo: De Quincey. Ten malý muž se zvedl na špičky a vyhlížel přes přepážku. To groteskně roztažené tělo, to množství krve – zdálo se, že tyto hrůzy na něho nijak nepůsobí, snad kromě intenzity pohledu.

„Jste v pořádku?“ zeptal se ho Becker.

Modré či Poživáče opia byly tak upřené na mrtvé tělo, že ani neodpověděl. Poprvé toho dopoledne se nevrátil.

„Nevím, proč jsem se ptal. Samozřejmě že jste v pořádku, když přijde na něco takového,“ poznamenal Becker.

Obrátil se k Emily, která zůstala sedět a sledovala svého otce. „A vy, Emily? Vy jste v pořádku?“

„Co tam je?“

„Ta žena v černém.“

„Mrtvá?“ zeptala se Emily.

„Ano.“

„Nemohla upadnout a uhodit se do hlavy? Že by nehoda?“

„Obávám se, že je to něco horšího.“

Někdo jiný než Emily by chrlil další otázky – *Zavraždil ji někdo? Proč je tam tolik krve? Zabije nás všechny?* –, ale Emily pouze vstřebala náznaky v Beckerově prohlášení a rezolutně přikývla.

„Dělejte svou práci, Josephe. Není třeba dělat si starosti s otcem a mnou.“

„Ano, před sedmi týdny jste dostatečně dokázala, že něco snesete,“ konstatoval Becker.

V tom okamžiku přišel podél přední řady lavic inspektor Ryan a zastavil se před kaluží krve.

Následoval ho plukovník Trask. Když viděl Emily, zamračil se, jako by mu na ní něco vadilo. Emily se neubránila zmatku. Plukovníkův výraz naznačoval, že už ji někde viděl, ale neměla tušení, kdy k tomu mohlo dojít.

Trask se okamžitě obrátil k lavici mrtvé ženy. Byl dost vysoký na to, aby mohl nahlédnout dovnitř, aniž šlápl do kaluže, a z toho, co uviděl, se mu napjaly svaly na tvářích – pravděpodobně překvapením, ale ne šokem.

Napřímil se. „Jak vám mohu pomoci, inspektore?“

„Musíme udržet lidi dál od téhle oblasti,“ řekl mu Ryan. „Jestli se někdo přiblíží, nevyhnutelně šlápně do krve. Pak nepoznáme, které stopy má na svědomí dav a které vrah.“

„Zaručuji, že se to nestane.“

Plukovník zaujal ochranné postavení před kaluží krve.

„Beckere.“ Ryan se obrátil.

„Já tomu nerozumím,“ řekl mladší muž. „Jak se vrah dostal do boxu, aniž ho někdo viděl? A jak unikl?“

V Ryanově hlase bylo slyšet stejný zmatek. „Ano, je tady tolik krve, že jí musel být potřísněný i vrah. Ani v tom zmatku nemohl vyklouznout z kostela bez toho, aby si ho někdo všiml.“ Ryana náhle něco napadlo. „A možná ani nevyklouzl.“

„Myslíte si, že se vrah stále skrývá někde v kostele?“ Becker se ostře rozhlédl kolem.

„Přiveďte konstáblы,“ nařídil mu Ryan. „Kolik jich dokážete sehnat.“

Zatímco Becker spěchal centrální uličkou, míhaly se kolem něho vyděšené tváře jako tmavé šmouhy. Řekl farnímu správci: „Napište seznam všech, co odešli! Zamkněte za mnou dveře! Nepouštějte ven nikoho dalšího!“

Když Ryan slyšel Beckera vyběhnout z kostela, soustředil se na vikáře.

Ten muž seděl v lavici lorda Palmerstona předkloněný, s hlavou mezi koleny.

Emily seděla vedle něho s uklidňující rukou na jeho rameni. „To je v pořádku. Držte hlavu dole. Pomalu, zhluboka dýchejte.“

„Vikáři, jste schopný odpovědět na pár otázek?“ zeptal se Ryan. „Ta žena v lavici vedle naší – slyšel jsem, jak ji muž, který ji doprovázel, oslovil jako lady Cosgroveovou.“

„Ano, tak se jmenuje.“

„Já znám *lorda* Cosgrovea. Předsedá výboru, který dohlíží na vězeňský systém.“

„To je její manžel,“ řekl vikář.

„Proč je oblečená ve smutečním? Zemřel snad lord Cosgrove?“

„Viděl jsem ho včera a těšil se nejlepšímu zdraví.“ Vikářův hlas byl tlumený od toho, jak držel hlavu dole. „Nesmírně mě překvapilo, když jsem dnes ráno uviděl lady Cosgroveovou takhle oblečenou.“

„Viděl jste toho útočníka?“ zeptal se Ryan.

„V její lavici jsem nikoho jiného neviděl.“ Vikář se otrásl. „Klečela s čelem opřeným o přepážku. Pak jsem si všiml té krve rozlévající se po podlaze. Potom její tělo sklouzlo dolů. Hlava jí spadla dozadu. Bůh nás ochraňuj. Jak se tohle mohlo stát?“

„Znovu se pomalu, zhluboka nadechněte,“ poradila mu Emily.

Ryan došel k přepážce mezi lavicí lorda Palmerstona a boxem lady Cosgroveové.

De Quincey tam pořád stál a zíral přes přepážku na tělo.

„Slyšel jste, co říkal?“ zeptal se Ryan.

Drobný muž zamyšleně přikývl.

„Útočník se musel ukrývat pod zadní lavicí v boxu,“ řekl Ryan. „Pak vikáře rozptýlil ten průvod.“

„Možná,“ podotkl De Quincey.

„Jinak to být nemohlo.“ Ryan mluvil tiše, aby je nikdo nezaslechl. „Kdyby vrah roztáhl závěs, aby se do boxu dostal ze zadu nebo ze stran, upoutal by

pozornost. My sami jsme seděli tak, že bychom ho viděli přelézat dovnitř zřepedu. V každém případě by si ho lady Cosgroveová nemohla nevšimnout. Spustila by poplach. Vrah to mohl udělat jedině tak, že se k ní připlížil poté, co se ukryl pod lavicí v zadní části boxu. Když zaútočil, všechny rozptýlilo procesí a hudba.“

„Možná,“ zopakoval De Quincey.

„Proč to pořád říkáte? Vidíte snad chybu v mé logice?“

„Závoj lady Cosgroveové je nedotčený.“

„Samozřejmě. Aby ušetřil smrtící řez, musel jí vrah zvednout bradu a zvedl i závoj a odhalil jí krk,“ vysvětlil Ryan.

„Ale těch několik pohybů by poskytlo lady Cosgroveové čas bránit se nebo křičet,“ namítl De Quincey. „Také by násilí v těch několika pohybech mohlo přitáhnout vikářovu pozornost i přesto, že ho rozptylovalo něco jiného.“

„To se však nestalo,“ podotkl Ryan.

„Byl to podivný risk pro někoho, kdo jinak všechno pečlivě naplánoval. Navíc tak docházíme k závažné domněnce,“ dodal De Quincey.

„Domněnce?“

„Vzpomeňte si prosím na Immanuela Kanta, inspektore.“

„Immanuela...? To chcete zase mluvit *o něm*?“

„Před sedmi týdny nám otázka tohoto velkého filozofa zásadně pomohla. Existuje realita mimo nás...“

„... nebo v našich myslích? Tahle otázka mě přivádí k šílenství.“

„Slyšeli jsme, jak tu ženu její doprovod oslovil jako lady Cosgroveovou,“ poznamenal De Quincey.

„Ano.“

„Viděli jsme, jak byla vpuštěna do lavice lorda Cosgrovea. Vikář o ní mluvil jako o lady Cosgroveové,“ dodal De Quincey.

„Ano, ano,“ řekl Ryan netrpělivě.

„Ale jak už jsme říkali, měla závoj.“

Jakmile to Ryanovi došlo, zamumlal jakési nezřetelné slovo, jež mohlo být výrazem, který se v kostech moc často neslychá.

„Jak víme, že ta žena je skutečně lady Cosgroveová?“ zeptal se De Quincey.